

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobkyně: **Ing. S. H.**, zast. JUDr. Jiřím Pokorným, Ph.D., advokátem se sídlem Blanická 1008/28, Praha, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**, se sídlem Těšnov 17, Praha, za účasti: **Mgr. L. M.**, zast. JUDr. Jaroslavou Ježkovou, advokátkou se sídlem K. J. Erbena 1266, Nová Paka, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 5. 2024, č. j. 30 A 14/2024-85,

t a k t o:

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepriznává**.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í:

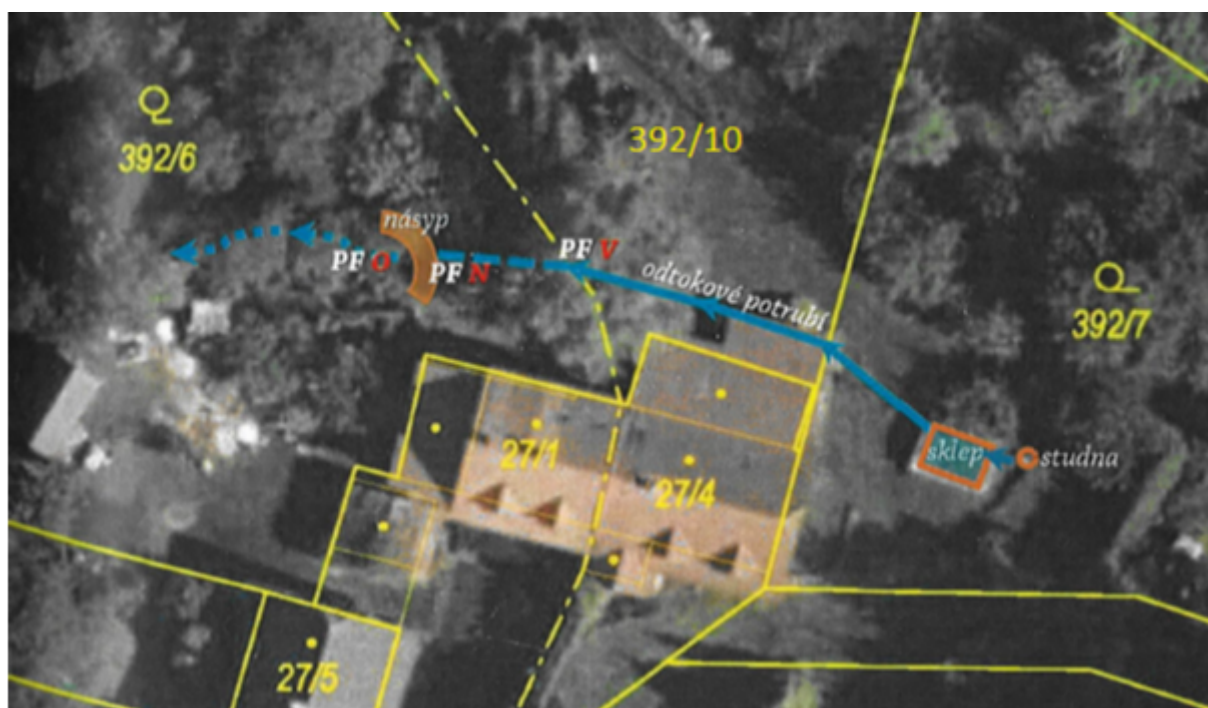
1. Vymezení věci

[1] Kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhala zrušení v záhlaví uvedeného rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 1. 2024, č. j. MZE-42986/2023-15111.

[2] Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a současně potvrdil rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 26. 5. 2023, č. j. 19737/ZP/2015-84, vydané v řízení podle § 43 odst. 2 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), ve znění pozdějších předpisů, že

vodní linie na pozemku p. č. Xa a Xb v k. ú. P. L. (všechny pozemky zmíněné v tomto rozsudku se nacházejí v tomto katastrálním území, pozn. soudu) v úseku od studny na pozemku p. č. Xb po vyústění na povrch v místě nazvaném „pod vrbou“, které se nachází na hranicích pozemků p. č. Xa a Xc, orientační délka 24 m, není vodním tokem ve smyslu § 43 odst. 1 vodního zákona. Dle legální definice v tomto ustanovení vodního zákona jsou vodními toky „*povrchové vody tekoucí vlastním spádem v korytě trvale nebo po převažující část roku, a to včetně vod v nich uměle vzdutých. Jejich součástí jsou i vody ve slepých ramenech a v úsecích přechodně tekoucích přirozenými dutinami pod zemským povrchem nebo zakrytými úseky.*“

[3] Pro přehlednost Nejvyšší správní soud už na tomto místě považuje za vhodné přiložit výřez z mapy ve znaleckém posudku Ing. Bečičky (viz dále), na kterém je vyznačena vodní linie od studny přes sklep a potrubí až k místu „pod vrbou“ (PF V) plnou čarou (vedeno pod zemí). Od místa „pod vrbou“ do místa před násypem (zemním valem) označeného jako PF N voda stéká po povrchu (prerušovaná čára), zde mizí pod zem a v místě označeném jako PF O opět vytéká na povrch (pozn. číslo pozemku Xa na výřez doplněno soudem).

[4] Správní řízení bylo zahájeno z moci úřední dne 22. 7. 2015 na základě podnětu stěžovatelky ze dne 23. 2. 2015. Správní orgán I. stupně dne 21. 10. 2015 vydal rozhodnutí č. j. 19737/ZP/2015-25, ve kterém konstatoval, že povrchové vody na pozemcích p. č. Xb a Xa a) v úseku od pramenního vývěru na pozemku p. č. Xb po zemní val na pozemku p. č. Xc (levá strana údolí) a b) v objektu označeného jako „dešťová kanalizace se zatrubněním a otevřeným úsekem“ nacházející se na pravé straně údolí na pozemcích p. č. Xa a Xb nejsou vodním tokem. Toto rozhodnutí následně změnil žalovaný vlastním rozhodnutím ze dne 5. 11. 2015 tak, že rozhodl, že povrchové vody na pozemcích p. č. Xa a Xb jsou vodním tokem v úseku od pramenního vývěru na pozemku p. č. Xb po zaústění do vodního toku na pozemku p. č. Xc a zároveň vody na pozemcích p. č. Xb a Xa nejsou vodním tokem v objektu označeném „dešťová kanalizace se zatrubněním a otevřeným úsekem“. Toto rozhodnutí žalovaného bylo následně v přezkumném řízení rozhodnutím

pokračování

ministra zemědělství ze dne 31. 5. 2016, č. j. 29706/2016-MZE-12151, zrušeno, neboť všichni účastníci řízení nedostali možnost vyjádřit se ke všem podkladům rozhodnutí žalovaného. Následovalo několik rozhodnutí žalovaného s vesměs obdobným výrokem jako rozhodnutí uvedené výše, jež byla poté rušena rozsudky krajského soudu z důvodů nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů či nedostatečně zjištěného skutkového stavu.

[5] Pro podstatu projednávané věci je však důležitý rozsudek krajského soudu ze dne 15. 3. 2022, č. j. 30 A 58/2021-295. Krajský soud tímto rozsudkem opět zrušil jedno z rozhodnutí žalovaného a zavázal jej k řádnému zjištění skutkového stavu, zejména k vyjasnění rozporu mezi dvěma znaleckými posudky předloženými stěžovatelkou a osobou zúčastněnou na řízení (posudky Ing. Vlčka a Ing. Pomazala), jelikož každý z nich sledoval záměr jejich zadavatelky a nebylo možné z nich vyvodit objektivní závěr. K odstranění tohoto rozporu měl žalovaný buď znalce vyslechnout anebo sám zadat revizní znalecký posudek. Žalovaný z toho důvodu rozhodnutím ze dne 18. 5. 2022, č. j. MZE-26445/2022-15111, zrušil původní rozhodnutí správního orgánu I. stupně v části výroku a) a vrátil mu věc k novému projednání. Správní orgán I. stupně zadal revizní posudek soudnímu znalci Ing. Bečičkovi, který vypracoval znalecký posudek č. 279/2023. Z tohoto nového projednání pak vzešlo výše uvedené prvostupňové rozhodnutí, které započalo nyní řešenou větev celé věci.

[6] Na pozemcích p. č. Xb a Xa (oba ve vlastnictví osoby zúčastněné na řízení) se nachází vodní linie počínající ve studni (tj. vodním díle ve smyslu vodního zákona) na pozemku Xb. Z této studny je vedena voda do sklepa na témže pozemku, ze kterého odtéká podzemní drenáží přes oba zmíněné pozemky, přičemž ven vytéká na hranici pozemků p. č. Xa a Xc (ve vlastnictví stěžovatelky). Toto místo, kde voda vystupuje na povrch, je v rámci celého správního i soudního řízení označováno názvem „pod vrbou“, což bude činit i zdejší soud.

[7] Správní orgán I. stupně při svém rozhodování vyšel zejména ze znaleckého posudku Ing. Bečičky, podle kterého se v úseku vodní linie od studny na pozemku p. č. Xb po místo „pod vrbou“ jedná o vodu odebranou, která se nepovažuje za vodu podzemní, ani vodu povrchovou. Vodní linie tudíž nemůže být vodním tokem, jelikož hned první z (kumulativních) podmínek podle § 43 odst. 1 vodního zákona k tomu, aby vodní linie mohla být shledána vodním tokem, je skutečnost, aby šlo o vodu povrchovou. S tímto odůvodněním se v zásadě ztotožnil i žalovaný a zamítl odvolání stěžovatelky. Dlužno dodat, že se správní orgány nad rámec nutného odůvodnění vyjádřily i k povaze vodní linie od místa „pod vrbou“ po zemní val na pozemku p. č. Xc. Zde se již podle správních orgánů o povrchovou vodu jednat mělo. Tato část odůvodnění však neměla žádný odraz ve výrocích jejich rozhodnutí.

2. Rozhodnutí krajského soudu

[8] Proti rozhodnutí žalovaného podala stěžovatelka žalobu, kterou krajský soud zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[9] Krajský soud zdůraznil povahu řízení a jeho předmět, jak jej vymezil správní orgán I. stupně v oznámení o zahájení řízení. Z tohoto oznámení vyplývá, že předmětem správního řízení bylo posouzení, zda se na pozemcích p. č. Xb a Xa nachází vodní tok.

Krajský soud se tak nezabýval povahou vodní linie na pozemku p. č. Xc, ke kterému směřovala řada žalobních námitek, jelikož voda vytékající z místa „pod vrbou“ se nenachází na pozemcích, které byly od počátku vymezeny jako předmět správního řízení. Nesouhlasil proto se žalobní námitkou stěžovatelky, která směřovala k vadnému zadání znaleckých otázek Ing. Bečičkovi. Druhá znalecká otázka totiž směřovala právě k povaze vodní linie mezi místem „pod vrbou“ a zemním valem nacházejícím se na pozemku p. č. Xc. Podle krajského soudu byla taková otázka nadbytečná, neboť se posouzení správních orgánů k tomuto pozemku nevztahovalo. Ty se jím tedy zabývaly v podstatě *obiter dictum* a pro závěr o (ne)existenci vodního toku na pozemcích p. č. Xb a Xa nejde o otázku klíčovou, ale pouze dokresluje stav věci v širších souvislostech. To však nemůže způsobit nezákonnost rozhodnutí správních orgánů.

[10] Dále krajský soud odmítl argumentaci týkající se toho, že správní orgány nekonstatovaly konkrétní povahu vod na zmiňovaných pozemcích, ale spokojily se se závěrem, že se nejedná o vodu povrchovou, a tudíž nemohou být naplněny definiční znaky vodního toku ve smyslu § 43 odst. 1 vodního zákona. Přestože v rozsudku č. j. 30 A 58/2021-295 považoval krajský soud za nutné skutečnou povahu vod zjistit, znalecký posudek Ing. Bečičky do věci vnesl nový úhel pohledu. Podle soudního znalce se totiž již od studny na pozemku p. č. Xb jedná o vodu odebranou, a tudíž se podle § 3 odst. 2 vodního zákona nepovažuje za vodu podzemní ani povrchovou. Správní orgány se s hodnocením znalce ztotožnily. Jelikož se jedná o první podmínku toho, aby mohla být voda shledána vodním tokem, nebylo nutné nadále zkoumat konkrétní povahu vod na předmětných pozemcích, jelikož k naplnění všech znaků vodního toku, které je přitom nutné splnit kumulativně, nemohlo dojít.

[11] Krajský soud se neztotožnil ani s tím, že vody na pozemcích osoby zúčastněné na řízení mají ve skutečnosti povahu vod odpadních, jelikož je do drenáže v prostoru mezi sklepem na pozemku p. č. Xb a místem „pod vrbou“ zaústěn svod dešťové vody ze střechy rodinného domu osoby zúčastněné na řízení. Podle krajského soudu by proto, aby se ze srážkové vody stala voda odpadní, muselo dojít k odvodu srážkové a odpadní vody společnou jednotnou kanalizací. K ničemu takovému však v projednávané věci nedochází.

[12] Krajský soud zároveň správním orgánům nevytknul neprovedení výsledků znaleců Ing. Vlčka a Ing. Pomazala. S ohledem na to, že každý reprezentoval zájmy té strany řízení, která si jej u nich objednala, nelze předpokládat, že by z jejich výsledků měly vyplynout zásadní nové informace, které by věc kamkoliv posunuly. Jak z hlediska ekonomie řízení, tak možnosti posouzení skutečné aktuální situace bylo řešení zvolené správním orgánem I. stupně zcela v pořádku.

[13] Závěrem krajský soud odmítl námitky týkající se zjištění skutkového stavu a opomenutí navrhovaných důkazů. Meritem věci bylo posouzení odborných otázek, k čemuž je zapotřebí znalce, nikoliv výpovědi starousedlíků. Stejně tak není relevantní ani případná existence nepovolených staveb (a tedy stěžovatelkou zmiňovaná možná odpovědnost osoby zúčastněné na řízení za přestupek podle vodního zákona). Skutkový stav byl dle krajského soudu zjištěn dostatečně, aby správní orgány o existenci vodního toku mohly rozhodnout, což také učinily.

pokračování

3. Kasační stížnost, vyjádření žalovaného a osoby zúčastněné na řízení

[14] Stěžovatelka proti rozsudku krajského soudu podala kasační stížnost, v níž navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil spolu s rozhodnutím žalovaného a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem a v jeho nepřezkoumatelnosti [§ 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.].

[15] Podle stěžovatelky krajský soud pochybil, když zúžil předmět řízení v projednávané věci pouze na pozemky p. č. Xb a Xa a odmítl se zabývat námitkami směřujícími k pozemku p. č. Xc. K posledně uvedenému pozemku (ve vlastnictví stěžovatelky) se přitom vázala řada předchozích rozhodnutí žalovaného, přičemž důvodem zrušení těchto rozhodnutí nebylo, že by žalovaný rozhodoval o širším předmětu řízení, než mu náleželo. Stěžovatelka z toho dovozuje nutnost jejich vypořádání i krajským soudem. S tím souvisí i nesprávné zadání znaleckých otázek Ing. Bečičkovi. Jestliže správní orgány v předcházejícím řízení pracovaly i s pozemkem p. č. Xc a ve vztahu k němu zadali znalci druhou znaleckou otázku, je zjevné, že se správní řízení muselo zabývat i tímto pozemkem. Nelze tak přijmout závěr krajského soudu o nadbytečnosti této znalecké otázky. Totéž lze říci i o otázce povahy vod od místa „pod vrbou“. Krajský soud se jejich povahou (respektive rozporem mezi posouzením znalce a správních orgánů týkající se povahy vod v tomto úseku vodní linie) nezabýval právě s odkazem na předmět řízení, čímž podle stěžovatelky pochybil.

[16] Závěrem stěžovatelka rozporovala závěry týkající se výsledku znaleců. Uvedla, že nepožadovala výslech Ing. Vlčka a Ing. Pomazala, ale napadala skutečnost, že nedošlo k výsledku Ing. Bečičky, když zejména správní orgán I. stupně nahradil zjištění plynoucí z jeho znaleckého posudku vlastními závěry v části mezi místem „pod vrbou“ a zemním valem na pozemku p. č. Xc. V tom spatřuje nesrozumitelnost rozsudku krajského soudu.

[17] Žalovaný ve svém vyjádření souhlasil s výrokem rozsudku krajského soudu a navrhl zamítnutí kasační stížnosti. Důvodem je zejména krajským soudem akcentované vymezení předmětu řízení. Podle žalovaného nelze říci, že by kvůli skutečnosti, že pozemek p. č. Xc byl zmíněn ve výrocích jeho některých (již zrušených) rozhodnutí, došlo k implicitnímu rozšíření předmětu řízení i na rozhodování o existenci vodního toku na tomto pozemku. S vodní linií nelze pracovat jako s jednoznačně ohraničeným prvkem (ostatně řízení je vedeno právě z důvodu existujících pochybností), s čímž souvisí způsob zadání znaleckých otázek Ing. Bečičkovi. Krajský soud se tak správně nezabýval námitkami směřujícími k pozemku Xc, jelikož povaha těchto vod nebyla předmětem správního řízení.

[18] Osoba zúčastněná na řízení pouze ve stručnosti poukázala na předmět správního řízení vymezený v oznámení o zahájení řízení. Předchozí rozhodnutí žalovaného předmět řízení rozšířit nemohla, již jen proto, že jsou pravomocně zrušená, a nelze k nim tedy přihlížet. Souhlasí se závěry krajského soudu a navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

4. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[19] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatelka je řádně zastoupena. Poté přezkoumal

napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a dospěl k následujícímu závěru.

[20] Kasační stížnost není důvodná.

[21] Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku spatřuje stěžovatelka jednak v nedostatku důvodů spočívající v tom, že se krajský soud nezabýval její argumentací směřující k pozemku p. č. Xc a jednak v nesrozumitelnosti hodnocení otázky výsledku znaleců. S ohledem na skutečnost, že vymezení předmětu řízení stěžovatelka napadala zejména po věcné stránce, bude se jím Nejvyšší správní soud zabývat dále v odůvodnění tohoto rozsudku. Na tomto místě pouze konstatuje, že nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů neshledal, jelikož krajský soud odůvodnil, proč se argumentací vztahující se k pozemku p. č. Xc nezabýval. Z hlediska přezkoumatelnosti je podstatné, že se krajský soud vypořádal s jádrem argumentace stěžovatelky a dostatečně vysvětlil, proč ji považoval za nedůvodnou. Nemusel se přitom dopodrobna zabývat každým žalobním bodem, který stěžovatelka uplatnila.

[22] Ohledně toho, že nepožadovala výslech znalců Ing. Vlčka a Ing. Pomazala, odkazuje Nejvyšší správní soud na stranu 8 stěžovatelčiny žaloby, kde vytýká správním orgánům, že zmíněné znalce nevyslechly. Oporu v žalobních bodech tato část argumentace krajského soudu tedy má. Výslech Ing. Bečičky naopak souvisí se situací na pozemku p. č. Xc, kterou se správní orgány zabývaly pouze *obiter dictum* (jak bude vysvětleno dále), a tedy ani jeho neprovedení nemůže být přičítáno správním orgánům (respektive krajskému soudu) k tíži.

[23] Nejvyšší správní soud předesílá, že se v projednávané věci jedná o dlouhodobý sousedský spor sahající do roku 2010, kdy započal v souvislosti s dodatečným povolením stavby pro rodinný dům stěžovatelky. Mimo jiné se spor v průběhu času vedl i o terénní úpravy na pozemcích osoby zúčastněné na řízení, které měly vyústit v zaplavování pozemků stěžovatelky. Zároveň v této věci rozhodovaly i civilní soudy stran zdržení se rušení vlastnického práva stěžovatelky osobou zúčastněnou na řízení. Rušení vlastnického práva mělo spočívat v imisích vodami z pozemku osoby zúčastněné na řízení na pozemky stěžovatelky (zde Okresní soud v Jičíně rozsudkem ze dne 29. 1. 2020, č. j. 5 C 56/2015-859, zamítl žalobu stěžovatelky, jeho rozsudek následně potvrdil krajský soud rozsudkem ze dne 7. 9. 2020, č. j. 17 Co 61/2020-901 a dovolání proti tomuto rozsudku odmítl Nejvyšší soud usnesením ze dne 23. 3. 2021, č. j. 22 Cdo 437/2021-927).

[24] Úhelným kamenem celého řízení je vymezení jeho předmětu před správními orgány. Teprve z takového vymezení může z podstaty věci vycházet i předmět řízení ve správním soudnictví. Z oznámení o zahájení správního řízení ze dne 22. 7. 2015 vyplývá, že se zahajuje řízení ve věci „*pochybností o tom, zda na pozemcích p. č. Xa a p. č. Xb v katastrálním území P. L. se nachází vodní tok ve smyslu ustanovení § 43 odst. 2 vodního zákona.*“ (pozn. Nejvyšší správní soud upřesňuje, že podle § 43 odst. 2 vodního zákona je vedeno řízení v pochybnostech o tom, zda se jedná o vodní tok. Definiční znaky vodního toku upravuje § 43 odst. 1 vodního zákona.) Je tedy jednoznačné, že v okamžiku zahájení správního řízení správní orgán I. stupně posuzoval pouze existenci vodního toku na pozemcích p. č. Xa a Xb, nikoli i na pozemku p. č. Xc. Pro pořádek lze dodat, že i sama stěžovatelka v podnětu ze dne 23. 2. 2015 požadovala rozhodnutí o tom, zda jde o vodní tok na pozemcích p. č. Xb a Xa

pokračování

z důvodu zaplavování pozemku p. č. Xc. Otázkou zůstává, zda v průběhu správního řízení došlo k rozšíření jeho předmětu.

[25] Řízení v pochybnostech, zda jde o vodní tok podle § 43 odst. 2 vodního zákona, je podle § 126 odst. 8 vodního zákona řízením z moci úřední. Takové řízení je podle § 46 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zahájeno „dnem, kdy správní orgán oznámil zahájení řízení účastníkovi uvedenému v § 27 odst. 1 doručením oznámení nebo ústním prohlášením, a není-li správnímu orgánu tento účastník znám, pak kterémukoliv jinému účastníkovi. Oznámení musí obsahovat označení správního orgánu, předmět řízení, jméno, příjmení, funkci nebo služební číslo a podpis oprávněné úřední osoby.“

[26] Správní řád s možností rozšíření předmětu správního řízení výslovně nepočítá. Zároveň ji však ani nezapovídá. Nejvyšší správní soud se k problematice pozdějšího rozšíření předmětu řízení zahajovaného z moci úřední vyjádřil v rozsudku ze dne 31. 3. 2010, č. j. 1 Afs 58/2009-541, č. 2119/2010 Sb. NSS. Podle tohoto rozsudku je přípustné, aby správní orgány upřesňovaly předmět řízení i v jeho průběhu, nesmí však dojít k jeho zásadnímu rozšíření nebo změně oproti jeho vymezení v oznámení o zahájení správního řízení. Zároveň účastníci správního řízení musí být s upřesněním předmětu řízení seznámeni a musí dostat možnost se k němu vyjádřit. Z uvedeného tedy vyplývá, že předmět správního řízení je do jisté míry možné rozšiřovat, jelikož Nejvyšší správní soud se výslovně vymezil pouze proti jeho zásadnímu rozšíření. Lze tedy konstatovat, že rozšířit předmět správního řízení vedeného z moci úřední lze, pokud se nebude jednat o rozšíření zásadní a zároveň budou dodrženy veškeré náležitosti, které správní řád vyžaduje pro oznámení o zahájení správního řízení ve smyslu § 46 odst. 1 správního řádu (srov. JEMELKA, Luboš, PONDĚLÍČKOVÁ, Klára, BOHADLO, David. § 46 [Zahájení řízení z moci úřední]. In: JEMELKA, Luboš, PONDĚLÍČKOVÁ, Klára, BOHADLO, David. Správní řád. 7. vydání. Praha: C. H. Beck, 2023). K ničemu takovému však v projednávané věci nedošlo.

[27] Stěžovatelka rozšíření předmětu řízení spatřuje v tom, že žalovaný i správní orgán opakovaně rozhodovali i o části vodní linie od místa „pod vrbou“ po zemní val na pozemku p. č. Xc. Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem stěžovatelky neztotožňuje. Význam vymezení předmětu řízení již v oznámení o jeho zahájení spočívá v tom, aby se jeho účastníci mohli vyjadřovat ke konkrétním právům a povinnostem, které mohou být rozhodováním správních orgánů dotčeny. Nelze proto připustit, aby došlo k rozšíření předmětu správního řízení až ve výroku rozhodnutí správních orgánů, jelikož ty by fakticky rozhodovaly o něčem, k čemu účastníci řízení nemohli uplatnit svá procesní práva. Je jasné, že výrok rozhodnutí, který již upravuje konkrétní práva a povinnosti, může být ze své podstaty vždy přesnější než vymezení předmětu řízení v oznámení o jeho zahájení. Toto upřesnění však nemůže rozsah původního předmětu řízení rozšiřovat o skutkové či právní otázky, ke kterým účastníci neměli možnost se před vydáním rozhodnutí vyjádřit.

[28] Pokud tedy již prvotní rozhodnutí správního orgánu I. stupně částečně zahrnovalo i posouzení stavu na pozemku p. č. Xc, lze uvažovat o nezákonnosti této části rozhodnutí z výše uvedených důvodů (což však není předmětem nynějšího řízení o kasační stížnosti), nikoliv však o tom, že by se jednalo o rozšíření předmětu správního řízení jako celku. Zmiňovanou možnost k uplatnění procesních práv účastníků řízení totiž nelze redukovat

pouze na možnost podání opravného prostředku proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ale je třeba jim ponechat možnost k uplatňování jejich práv již před vydáním prvostupňového rozhodnutí. Zároveň nelze přehlédnout, že stěžovatelkou zmiňovaná předchozí rozhodnutí správních orgánů byla vesměs zrušena (byť z jiných důvodů), a nelze tedy souhlasit s tím, že by i nadále měla mít právní účinky ve smyslu rozšíření předmětu správního řízení. Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že správní orgány i krajský soud postupovaly správně, když se zabývaly toliko otázkou existence vodního toku na pozemcích p. č. Xb a Xa, a krajský soud proto nepochybil, když nepřihlédl k žalobní argumentaci stěžovatelky směřující k pozemku p. č. Xc.

[29] Nejvyšší správní soud rovněž souhlasí se soudem krajským, že nebylo nutné rozhodovat o konkrétní povaze vod, a to ani na pozemcích p. č. Xb a Xa. Zdejší soud se zcela ztotožňuje s tím, že, byla-li na základě znaleckého posudku Ing. Bečičky správním orgánem I. stupně voda od studny na pozemku p. č. Xb označena za vodu odebranou, nejedná se v souladu s § 3 odst. 2 vodního zákona o podzemní ani povrchovou vodu. Jelikož základním definičním znakem vodního toku je mj. právě to, že se jedná vodu povrchovou, není nutné další zkoumání její konkrétní povahy, jelikož naplnění podmínek proto, aby vodní linie byla shledána vodním tokem, je již tímto vyloučeno. Stran povahy vod na pozemku p. č. Xc pak lze pouze poukázat na výše řešenou otázku předmětu řízení.

5. Závěr a náklady řízení

[30] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[31] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první a odst. 5 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla úspěšná, a nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému by dle pravidla úspěchu ve věci náhrada nákladů řízení náležela; žádné náklady nad rámec běžné správní činnosti však nevynaložil, proto mu soud náhradu nákladů v řízení o kasační stížnosti nepřiznal. Osobě zúčastněné na řízení nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s jejímž plněním by jí vznikly náklady. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 3. prosince 2024

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu